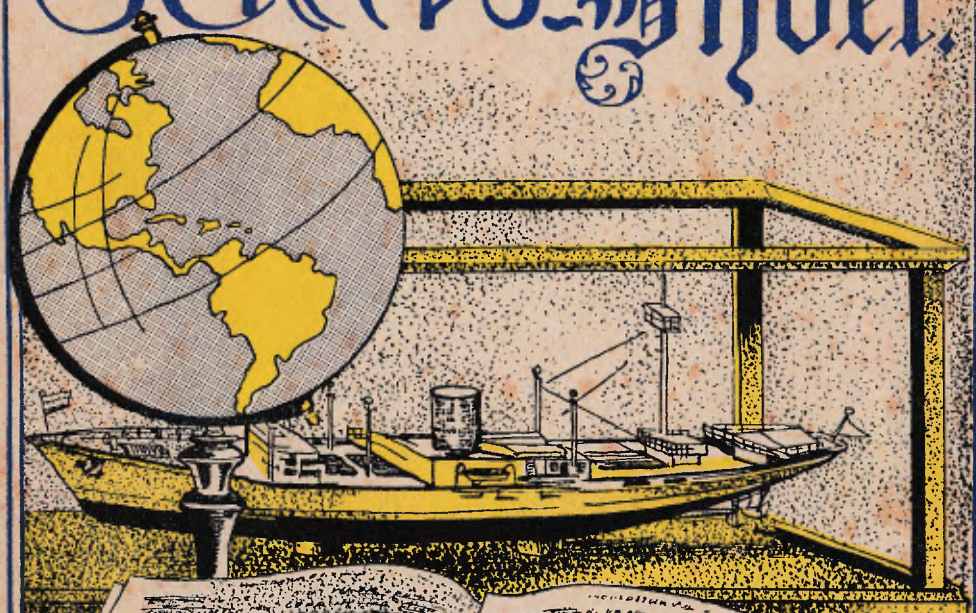

De Oude Scheeps-Bijbel.

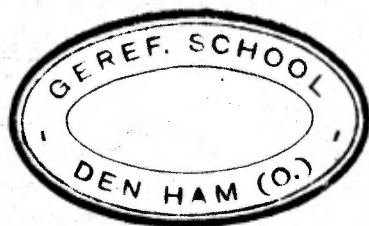
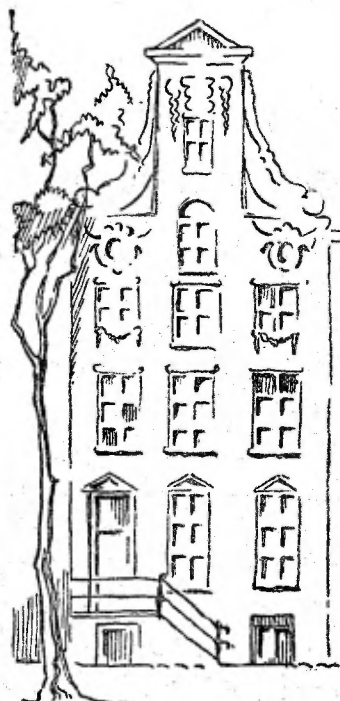

door
A. NOREL STRAATSMAN

57 K...

AAN

DE LEIDER(STER)

UITGEGEVEN DOOR DE
JEUGDCOMMISSIE VAN HET
NEDERLANDSCH BIJBELGENOOTSCHAP
HEERENGRACHT 366
AMSTERDAM-CENTRUM

TEKENINGEN VAN SJ. KUPERUS

I. DE BRIEF

Het is buiten zonneshijn en bolle wind.

Zó begint de eerste vacantedag van Jan Hendrik en Elsje de Veer. Ze reppen zich om tijdig aan 't ontbijt te zijn. Daarna willen ze er samen op uit.

Wanneer ze de gang doorgaan, zien ze tegelijk een brief in de brievenbus.

Een brief in de bus is zo bijzonder niet, maar deze brief wèl. Ze herkennen de grote, steile letters, waarmede het adres is geschreven. Ze vliegen er op af.

Els is de vlugste en heeft hem te pakken. Ze juicht: Van oom Volkert! Wat zou er in staan?

Jan Hendrik grist de brief uit Elsjes vingers en rent de eetkamer in.

Goeie morgen, zegt vader. Is er onraad?

Jan Hendrik wuift met de brief, tot vaders stem zegt: Geef hier!

Dan ligt hij, verkreukeld, in vaders handen.

Wat bezielt jullie, zegt vader strenger. Wat hebben jullie met onze post te maken?

O vader, vader, smeekt Els, maak toch open en brom niet!

Hij is van oom Volkert, zegt Jan Hendrik met aandrang, misschien komt hij straks wel.

Neen, verbetert Els, misschien mogen we komen logeren!

Met aandacht volgen ze vaders bewegingen. Oef, wat doet hij langzaam.

Vadertje, plaaggeest! zuchten de kinderen. De brief wordt keurig netjes losgesneden en eindelijk ligt hij open in vaders handen; hij leest.

Hij vertrekt geen spier van zijn gezicht, hij wimpert niet eens en als hij hem uit heeft zegt hij alleen: We zullen hem aan moeder geven.

Juist komt moeder binnen met Jaapje aan de hand en Mieke op de arm.

Het geduld van de kinderen is op. Ze bespringen hun vader als twee jonge roofdieren; vier sterke kinderarmen zijn om hem heen.

Wat is er toch, vraagt moeder. Zo'n gejoel vóór het ontbijt! Vogeltjes, die zo vroeg lawaaien, zijn voor de poes! . . . Jaapje, jongen, doe niet mee; blijf rustig op je hoge stoel.

S. Shepard -

Van oom Volkert, roept Els, die nu met de brief naar moeder vliegt.

Toe moes, lees eens gauw, er staat vast iets voor ons in! Moeder is niet zo plagerig en leest zo vlug zij kan. Bij de tweede bladzij wenkt zij de kinderen, dat ze mee mogen kijken. Lees eens; dáár en dáár! —

Ja, daar staat het: Mogen Jan Hendrik en Elsje nu de volgende week bij mij komen logeren. Vanaf 1 Augustus kan ik ze verwachten, en liggen de bedden gespreid.

Er is geen houden aan 't gejuich. 't Måg toch vader? Moes, we gaan toch?

Ja, zei vader, straks gaan we een plan maken. Maar jongens, zie eens naar moeder en Jaapje; hoe rustig ze zitten. Wat vinden jullie er van?

Ja, nù geen gejoel meer, dat wisten de kinderen al te goed. Vader zat op zijn plaats en naast zijn bord lag de bijbel.

Jan Hendrik en Elsje zaten stil, hun monden zwegen, maar ze hadden geen luisterende ogen, dat zag vader wel. Hun gedachten zwierven naar het eiland van oom Volkert.

Vader bladerde in de bijbel, maar opeens reikte hij het boek over aan Jan Hendrik. Zoek eens op jongen: Marcus 6 : 30.

In het Nieuwe Testament zoeken, fluisterde Els, die altijd de voorste was.

Ik weet 't wel, zei haar broer en ging rustig op zijn doel af, tot hij het vond.

Mag ik lezen, vader? vroeg hij verrast. — Ja, jij en Els om beurten.

Toen moesten hun gedachten wel terugkeren van de vakantie-reis, naar het bijbelverhaal. Ze lazen zo goed ze konden en zo eerbiedig mogelijk.

Het ging over één dag en één nacht in het leven van Jezus.

Jezus, die 5000 mensen brood geeft.

Jezus, die in de nacht met zijn Vader in de hemel spreekt.

Jezus, die over het wilde meer naar de vissersboot wandelt.

Jezus, die niet moe wordt mensen en kinderen te helpen, te genezen.

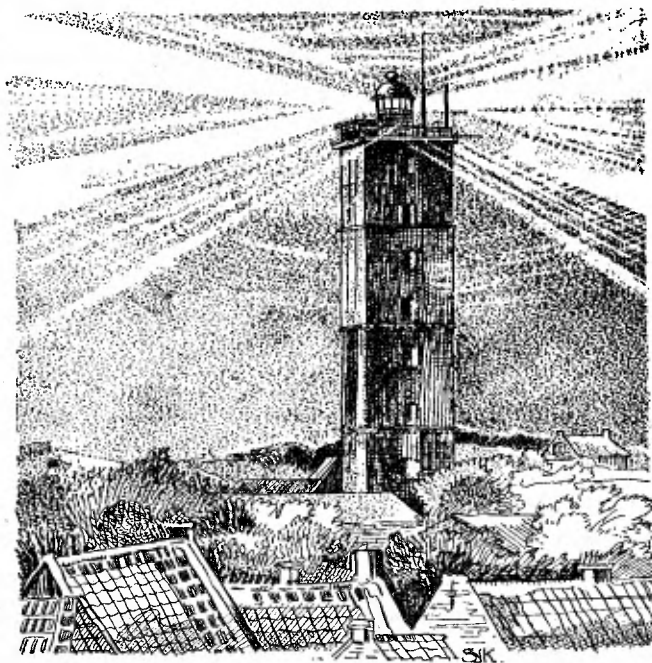
Vader dankte daarna voor de nieuwe dag en vroeg, of Jezus ook zo dicht bij hèn allen wilde blijven.

Toen mochten Jan Hendrik en Elsje vrij uitvliegen.

Eerst werd er een blijde brief geschreven naar oom Volkert van de vuurtoren, die zó begon: Wij komen op 1 Augustus, met de allereerste boot....

II. DE VUURTOREN EN DE OPZICHTER

Op het Ruigeduin staat de vuurtoren van kapitein Volkert. Een hoge, sterke toren, die voor geen storm bezwijkt. Hij werpt iedere avond zijn draaiend licht over Noord- en Zuidoostzee, en over het Waddeneiland. Wanneer het nacht is, lijkt hij een reusachtige molen met lichtende wieken. Ze glijden af

en aan; ze zijn lang, heel lang en scheren over de woelende golven; dan verder over de ruige duintoppen, dan over de weilanden. Alles zie je telkens één ogenblik.

Licht, donker; licht, donker; zó maait de vuurtoren met de wieken van licht, van zonsondergang tot zonsopgang.

Mijnheer Volkert van de Zande, want zó heet hij eigenlijk, is de opzichter van de vuurtoren. Hij is jaren kapitein geweest op de grote vaart. Hij voer bijna de wereld rond. Hij was in de Indische Oceaan en op Nova Zembla; hij voer naar Japan en op Argentinië en Venezuela.

Alle reizen staan opgetekend in het grote scheepsboek, maar het allervoornaamste is in zijn scheepsbijbel geschreven vóór op de blanke bladen. Daar vinden we de grote jaartallen uit zijn leven. Het staat er heel kort, maar dat heeft kapitein Volkert dan toch maar beleefd: schipbreuken en doodsgevaaren en uitreddingen. Bij ieder jaartal staat iets uit de bijbel aangehaald, uit de psalmen of uit de evangeliën.

Die bijbel kreeg hij mee van zijn vader en moeder, toen hij ging varen als stuurmansleerling. Zijn vader zei: Wij vragen je niet om ons te beloven er iedere dag in te lezen, maar wij bidden God, of Hij je de moed zal geven die bijbel trouw te gebruiken. Met een goed kompas aan boord kan een boot toch vergaan, en met de beste vuurtorens aan land kan een schip toch op een zandbank lopen, maar als je trouw je bijbel leest en je neemt Jezus als loods in je leven, dan kom je altijd in de goede haven. —

En de stuurmansleerling Volkert hééft zijn bijbel gebruikt. Dat was in 't begin lang niet gemakkelijk. Hij werd geplagd en gesard.

Maar Volkert was een jongen met een harde kop. In 't begin zette hij dóór, omdat de anderen wilden, dat hij zou ophouden, en omdat hij zich niet op zijn kop liet zitten.

Dàt nooit; hij zou doen zoals hij wilde.

Later zette hij door, omdat hij veel van zijn bijbel ging houden; en met Jezus als loods wilde varen.

Dit is het korte verhaal van kapitein Volkerts bijbel, die verbruikt en versleten op zijn werkkamer ligt. Hij wil geen andere meer; hij gebruikt hem nog altijd, al moet hij voorzichtig in handen genomen.

De bijbel heeft een ereplaats op het glazen kastje, waarin een model van de Melbourne staat, de laatste boot, waarop de kapitein 19 jaren regeerde.

In de werkkamer staat ook nog een grote globe. Als de oude gezagvoerder er zijn hand op legt, wentelt zij zachtjes om haar as en hij kan nog eens de grote zeereis volgen, die hij eenmaal reisde. En dan is er het kompas, met de gevoelige, trillende naald. Wat is het hem trouw geweest in mist en in donkere stormnachten.

Nu is 't uit met varen, en zorgt hij aan land voor den zeeman. In „De Wachter“, de grote vuurtoren, is hij altijd op zijn post, geholpen door Arie, den oud-matros, die ook zijn huisknecht is. Ze wonen dáár, in dat aardige platte huis, dat tegen 't Ruigeduin is gebouwd, vlak bij 't licht. Juffrouw Truida is er al jaren

lang de huishoudster; zij weet met zeemannen om te springen. 't Is nu de 1ste Augustus, 's morgens negen uur.

Juffrouw Truida, zegt de kapitein, over een half uurtje zijn ze er, de onruststokers.

Ik ga even naar boven en zal dan de kinderen afhalen.

Even naar boven, betekent: twaalf maal tien treden de vuurtoren in. Maar de lange lenige benen van den zeekapitein-opzichter kunnen maar niet oud en stram worden, al loopt hij ook al naar de zeventig jaren.

Boven in de lichtkamer neemt hij zijn kijker en vangt daarin een kleine donkere stip, die tot stoomboot wordt.

De „Dageraad” is in 't zicht!

III. O LAND VAN ONZE WENSEN

De „Dageraad” heeft vrolijke passagiers aan boord.

Op de kop zit een matroos en trekt jolige wijsjes uit zijn harmonica. Zijn maats fluiten mee. Op de brug staan twee kinderen om 't hardst hun eigen liedje te zingen, en kapitein De Zwart luistert en lacht vergenoegd.

Waar hebben jullie dat liedje vandaan, zegt hij, en knikt goedkeurend.

Zelf gemaakt, zegt Els gewichtig. Wat jij, Jan Hendrik, zelf maakt.

En als Jan Hendrik niet gul genoeg „ja” zegt: Nou ja, één regeltje, 't laatste, is van Vader, maar dat hadden we er nog wel bij kunnen bedenken.

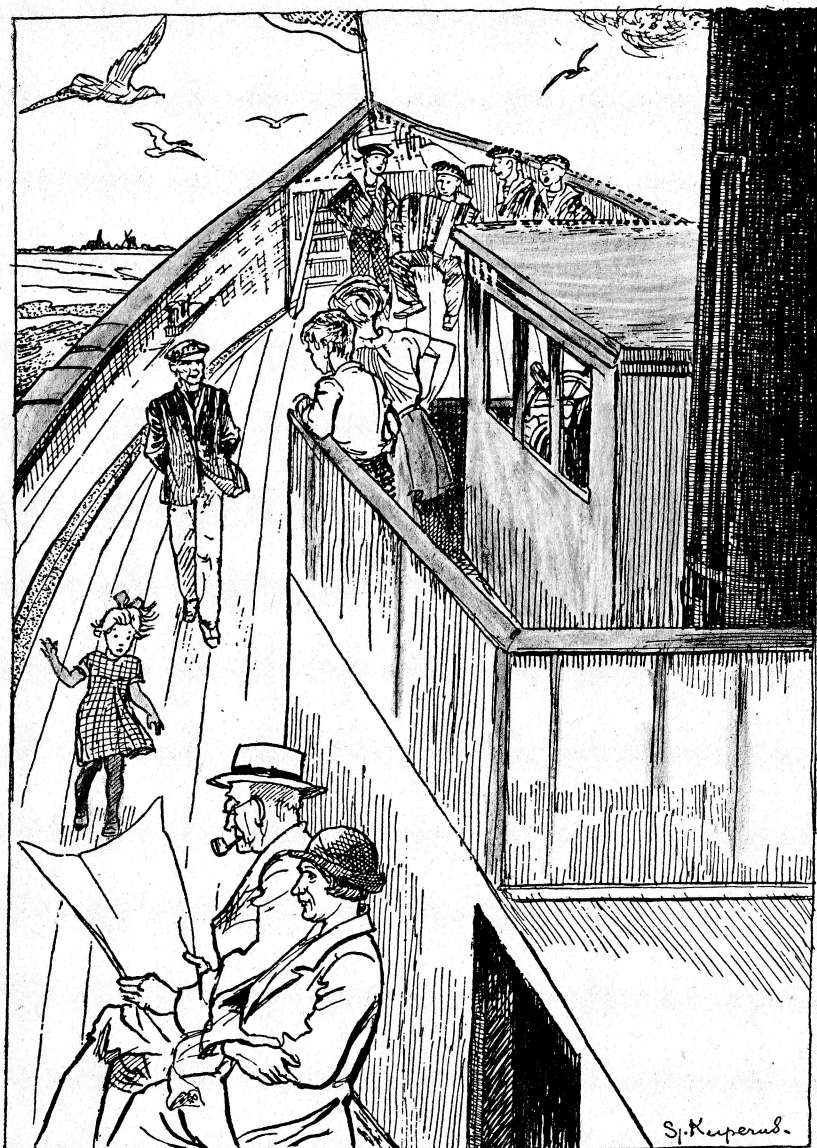
Zing 't nog eens, zegt de kapitein, en daar staan ze en zingen:

Een stoomboot naar oom Volkert voer,
joho, joho, joho, joho,
gevuld met blijde mensen.
De Wachter is al in 't zicht,
de duinen blinken in 't licht.
O, Land van onze wensen.

Dat ken ik ook, roept de matroos, en speelt het grif.

De boot snijdt de grijsgroene golven en schiet er vlug door. De Wachter, die tijden lang niets dan een flauwe streep was, begint duidelijk te worden; de duinenrij tekent zich scherper af. Aan de grote deining in 't water merk je, dat je in de buurt komt van het Noordzeegat.

De kapitein beziet de kinderen scherp. Wie van jullie is nu eigenlijk de oudste?

S. Kuperus.

Even oud, zegt Jan Hendrik prompt, maar ik ben kleiner dan Els. Dat zie ik ook, zegt De Zwart droog, maar je zult wijzer zijn, neem ik aan.

Geloof 't niet, Heintje, zegt Els, dan word je verwaand! Maar wie is nu de óúdsté?, ondervraagt de kapitein weer. We zijn tweelingen, zegt Els nu.

Dan zegt de kapitein vermanend: Jullie mocht wel wat meer eerbied hebben voor een zeeman met zo'n lange baard. Jullie jokt!

't Is heus, kapitein, zegt Jan Hendrik. Wij zijn tweelingen, al lijken we niet op elkaar. Wij worden 10 November 12 jaar.

'n Rare tweeling, moppert De Zwart. Een blond meisje en een bruine jongen.

Zie de boot eens op en neer gaan, roept Jan Hendrik. Els, word niet zeeziek! Hij stommelt de brug af naar beneden.

Heintje, word niet zeeziek, spot Els, en gaat haar broer achterna.

Ha, wat de boot nu slingert. De kop duikt op en neer met de grote, deinende golven.

Heerlijk, heerlijk, juicht de tweeling en staat op de uiterste punt om zoveel mogelijk mee te duiken.

Ze zingen maar en ze schommelen mee op de wilde zee.

Grote meeuwen kringen om de boot en vliegen dan met sterke vleugelslag naar het eiland. Ze brengen bericht aan oom Volkert, dat de loegee in aantocht zijn.

Daar is de boot onder de kust en rustiger, stiller is nu de vaart. De haven is duidelijk te zien; de steiger staat vol wachtende mensen en één hoge figuur steekt boven hen allen uit.

De kapitein hoort kinderstemmen, die hem praaïen: Joho, joho, en ziet de wuivende handen.

Nog even, dan ligt de boot en de loopplank is uit.

Oom Volkert, oom Volkert, roepen Jan en Els.

Welkom, zegt zijn zware stem; zijn stevige hand heeft de handen van de tweeling tegelijk te pakken.

In vlugge pas gaan ze samen naar ooms huis. Juffrouw Truida haalt hen binnen, alsof ze hoge gasten zijn. Arie brengt een grote koffiekann en een schaal boterkoeken, genoeg voor tien loegee. Het smaakt na de zeereis, en gewend zijn ze dadelijk in hun nieuw tehuis. Ze vragen al heel gauw of ze op verkenning uit mogen. Ze snuffelen rond als jonge honden en geven huis en toren, duin en strand een haastige beurt.

Oom Volkert, roepen ze, wat is hier veel te beleven. We komen lang niet klaar in de vakantie!

IV. HET KOSTBARE BOEK

Ik moest U roepen om thee te drinken, zegt Els en kijkt om de deur van de werkkamer, waar de kapitein zit te schrijven.

Haar oog valt op de globe. Omdat oom Volkert zo stevig doorwerkt en maar zo'n beetje bromt, waagt ze het haar hand op de aardbol te leggen en hem zachtjes rond te wentelen.

Hè, wat een leven toch, denkt ze. Op je eigen boot zo'n aarde rond te varen!

Hier is het heet: de Indische Oceaan. Gloeiend heet!

En je vaart, je vaart, je vaart maar door en je komt in de koelte, dan in de kou. . . . zacht draait ze de globe, en je komt bij de ijsbergen; hoog boven de Noordkaap, Nova Zembla. . . . ijsberen poolnacht.

Zou oom Volkert dat allemaal hebben beleefd?

Schuw kijkt ze naar hem en hij, juist op 't zelfde ogenblik, naar haar.

Wel, zegt hij, wat denk je op 't ogenblik?

Hebt u dat allemaal gevaren, wijst ze aan; hier, en hier, en hier? Snel draait ze de aarde rond. Haar vinger reist van Nova Zembla naar Japan, naar Australië, naar Amerika.

Oom dan toch, wat lijkt 't me dol!

Daar komt Jan Hendrik en roept ook: de thee is klaar! Ik moest vragen, waar U blijft.

Kom er in, jonge man, zegt oom Volkert. Je bent ook welkom! Jan Hendrik loopt in verrukking naar het sierlijk scheepsmodel, in het glazen kastje.

Wanneer hij daar genoeg heeft gekeken, krijgt het kompas een beurt.

Hij schudt het hoofd en denkt in zichzelf: 't is wonderlijk! Een naald, die altijd naar het noorden moet wijzen!

Oom, zegt Els opeens, ze wijst naar het boek op het kastje: Is dat nou die bijbel?

Die bijbel? vraagt Oom.

Ja, waar vader ons van vertelde. . . .; uw bijbel, toen u ging varen!

Oom Volkert krijgt voorzichtig het oude boek en legt het voor zich op de tafel.

Wat oud, zegt Jan Hendrik, en eigenlijk denkt hij: niet veel meer waard.

Ja, wat oud, zegt oom Volkert, en wat kostbaar!

Nu slaat hij de eerste bladzijde op, die vroeger blank papier was,

en wijst: Aan Volkert van de Zande van zijn ouders, bij zijn eerste reis als stuurmansleerling naar Batavia. 18 Mei 1888. Spreuken 3 : 5 en 6.

Kun je dat opzoeken, Els?

Ja natuurlijk, zegt Els bijdehand, en dan leest zij:

Vertrouw op den Heer met uw ganse hart en steun op uw verstand niet. Ken Hem in al uw wegen; Hij zal uw paden recht maken.

Begrijpen jullie waarom mijn vader dat in de bijbel schreef? Hij hoopte zeker, dat u op God zou vertrouwen, zei Jan Hendrik zacht.

Zo is 't, zei de kapitein, vader hoopte, dat ik trouw in de bijbel zou lezen en mijn wijsheid bij God zoeken.

Ik vond 't niet zo nodig, hoor, maar ik hield erg veel van vader en moeder en toen ik afscheid nam, wilde ik graag wat voor hen doen. Daarom nam ik mij voor dikwijls in de bijbel te lezen. Mijn vader had 't mij niet laten beloven; hij zei: Wij bidden, dat je zo moedig en trouw zult zijn om 't te doen.

Ik dacht bij mezelf: Is daar moed voor nodig? Als ik wil, dan doe ik 't!

Ik deed 't stil, maar tòch ging al gauw 't praatje rond aan boord: Volkert van de Zande wil dominee worden!

Toen ging 't maar van rechts en links.

Zeg Volkert, as nou de kapitein Zondag de bijbellezing niet houdt, doe jij 't dan?

Zeg Volkert, jou schijnheilig jong, wou jij beter wezen dan wij? Kom nou, Volkert, gooi dat zaakje over boord!

Eén, die mij altijd per ongeluk trapte of duwde, verstopte mijn bijbel in een leeg teervat. Kijk, hier zie je nog vlekken.

Toen was ik 't zat en ik heb gevochten met hem als een duivel.

Ik kon 't niet winnen, hij was stukken sterker, maar hij kreeg toch ook z'n bekomst. De kapitein kreeg 't aan de weet en heeft er een eind aan gemaakt. Ik kreeg arrest.

Maar ik trok me er niks van aan. Ik heb tòch m'n recht gekregen en ze hebben me met rust gelaten.

't Was reuze, oom Volkert, riepen de kinderen, hoe durfde U!

Ja jongens, ik heb lang gedacht, dat ik 't aan mijn moed en mijn koppigheid te danken had. Maar geloof dat niet.

De Heer zelf hield mij in 't spoor. Hij heeft beslag op mij gelegd, anders was er met al dat bijbellezen nog niets van terecht gekomen.

En hier oom Volkert, wijst Els, wat hebt u daar geschreven?

Montevideo, 14 Nov. 1896. Schipbreuk van de Riga.
Jesaja 43 : 2. Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn.

Dit leest zij hardop; dan gaan Jan Hendriks ogen lager en lezen: Averij op weg naar Singapore.

Hevige scheepsbrand — 1899 — 16 April, 9 uur 's avonds.

Marcus 6 : 30. En Jezus klom bij hen in het schip en zeide: Ik ben het, vreest niet! —

Zie jullie, zegt oom Volkert, zó helpt je bijbel overal en altijd. Daar komt juffrouw Truida nu zelf roepen voor de thee.

Oom neemt de bijbel en legt hem weer op de oude plaats.

Kom, we gaan naar de huiskamer.

Dan zitten ze rond de theetafel bij het openslaande raam.

't Wordt avond. De zeewind ritselt in de helm, de zon staat laag. De kinderen zijn rustig. Ze kijken oom aan en hebben duizend vragen in de ogen. Vertel ons, vertel ons, smeken ze.

Wil je van de ijsbeer dromen, plaagt oom, die mij eens haast heeft omhelsd? Vraag Arie maar, 't was op de kust van Nova Zembla. Mijn geweer ketste en als Arie niet raak had geschoten, dan zat ik hier niet onder mijn „Wachter”.

En hoe kwam u dan zo dicht bij die beer, vraagt Jan Hendrik.

Zag u hem niet komen, zat hij achter 'n ijsberg?

Oom Volkert lacht smakelijk. Ik kwam niet opeens bij hem; hij kwam opeens bij mij!

En hoe dicht was hij bij u, . . . en wanneer is dit gebeurd? . . .

Juffrouw Truida zegt: ik geloof dat de kapitein aan 't jokken is. Oom Volkert spot en zegt: Juffrouw Truida is jaloers, dat ze er niet bij was! — Gaan jullie nog even mee naar boven, Arie wel te rusten zeggen? En Jan Hendrik mag vanavond het licht aandraaien.

Wat is het mooi boven in de glazen kamer vóór het felle licht opgaat. Aan de horizon ligt de ondergaande zon als een omgekeerde, roodglanzende boot, die op 't punt is weg te varen in de nacht. Arie zit na een lange werkdag aan een scheepje te knutselen. Stil, zegt hij aan de woelige kinderen, nu opletten! Langzaam, langzaam, langzaam zinkt de boot. Els heeft haar hand op de knop van het licht; ze wil Jan Hendrik vóór zijn. Maar Jan Hendrik veroverft zijn recht met een flinke stoot en Els geeft 't op, omdat oom Volkert er bij is.

Daar gaat ie, zegt Arie fors: één, twéé, drié. . . .

Daar maalt de molen met de lange lichtwieken over zee en land.

Dat zien ze nu bij vader en moeder ook, zegt Els, maar de kleintjes zullen wel slapen.

Arie, zing nou je wachtlied voor ons, dat jullie vroeger op zee zongen, zegt de kapitein.

En Arie zet dadelijk in met diepe, eentonige stem:

Heer, in Uwen name heb ik hier de wacht.
Geef, dat ik bekwame zij in deze nacht,
om naarstig te waken tot onze behoudenis,
want mij nu de zake geheel toevertrouwd is.

Je moet ze 't vers maar leren voor ze naar huis gaan, zegt oom Volkert.

En nu mee naar beneden, jongens!

Wel te rusten, Arie; wel te rusten!

Goeie nacht alle twee, zegt Arie.

En hij zingt al weer voor zich heen: Heer, in Uwen name heb ik hier de wacht. —

V. WAT KIES JE?

Dat prettige dagen toch zo vlug gaan, zucht Els.

Ja, zegt Jan Hendrik, morgen al weer naar huis en we moesten nog zoveel doen. We zouden nog met Arie naar dat wrak bij paal 17 en we zouden met oom Volkert nog naar de Noord gereden zijn. . . . Jij wou ook altijd maar weer naar 't strand.

En jij wou altijd maar weer in de toren, zegt Els strijdlustig.

Oom Volkert hoort 't lachend aan en troost: Jullie moogt een volgend jaar terugkomen met allemaal. Hoe is dat?

Kom maar mee naar mijn werkkamer; dan mag je nog eens wat rondsnuffelen.

Oom neemt nu voorzichtig de Melbourne uit het kastje en wijst hen waar zijn kajuit was, de brug, de kombuis en nog veel meer. Elsjes handen gaan weer liefkozend over de globe. Jan Hendrik mag de scheepsklok opwinden. Ze kijken naar de vele kleurige vlaggetjes van andere landen, die tegen een van de muren zijn vastgehecht.

Ik vind onze vlag het mooiste, rood-wit-blauw met de oranje wimpel, en ù, oom, zegt Els.

Zo'n kamer als die van u heb ik nog nooit gezien, zegt Jan Hendrik.

En wat heeft u 't allerliefste van alles wat hier is, vraagt Els.

Wat zouden jullie kiezen? zegt de kapitein.

Ik nam de globe, zegt Els direct.

En ik de Melbourne, roept Jan Hendrik, of nee. . . . het kompas is toch nog fijner om te hebben.

En ik, zegt oom Volkert, ik kiès het aller-allerkostbaarste. Hij legt zijn hand op de oude scheepsbijbel. Begrijpen jullie dat? Omdat u hem uw leven lang hebt gebruikt? vraagt Jan Hendrik. Maar oom, Els en ik waren een keer met vader in Amsterdam in 't Bijbelhuis. . . .

Ja, vulde Els aan, en daar kan je alle bijbels kopen en niet eens duur. . . .

Maar déze bijbel niet, zegt oom Volkert. Onthoudt dit van mij. Met een globe en een kompas kom je wel in veel havens, maar *met je bijbel kom je alleen in de veilige haven bij Jezus.*

Weten jullie wat er geschreven staat in Johannes 3 : 16. Zoek 't eens op!

't Hoeft niet, zeggen de kinderen, we hebben die tekst uit ons hoofd geleerd bij moeder. En eerbiedig zeggen ze voor oom Volkert:

Want alzóó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn enig geboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

Ja zó lief, zegt de kapitein, heeft de Vader in de hemel mij, en jullie en vader en moeder en allen, allen, die in Hem geloven.

Als ik die kostbare bijbel niet had, wist ik niet van die liefde, en van alles wat Jezus voor ons deed en verdroeg. Ik weet, dat mijn zonden mij zijn vergeven om Jezus' wil.

Jullie zijn nog jong; jullie leeft nog met vader en moeders bijbel. Maar ik hoop, dat je eens op een goede dag een eigen bijbel zult hebben, zoals ik; dat je hem zult begrijpen en geloven en dat hij je alles waard zal zijn.

Zo plechtig stond oom Volkert daar, dat de kinderen niets meer vroegen. Maar nooit zouden ze vergeten, hoe hij die avond met hen sprak als een oud vriend met zijn jonge vrienden.

Morgen, wanneer ze thuis zijn, zullen ze van alles vertellen. Maar diep in hun hart zullen ze bewaren iets waarvan je niet zo gemakkelijk vertelt. Dat is wat oom Volkert over de bijbel zei. En ze zullen hem voor zich zien, zoals hij stond in zijn lichte werkkamer met al zijn schatten om zich heen.

Oom Volkert met de hand op de oude scheepsbijbel.

